

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA MATEMATIKO IN FIZIKO

Matematika – 1. stopnja

Izak Jenko

Kompleksni torusi in eliptične krivulje

Delo diplomskega seminarja

Mentor: izr. prof. dr. Sašo Strle

Ljubljana, 2021

KAZALO

1. Uvod	4
2. Algebraične krivulje	4
2.1. Afine algebraične krivulje	5
2.2. Projektivne algebraične krivulje	7
2.3. Nesingularne kubike	10
3. Eliptične funkcije	12
3.1. Lastnosti eliptičnih funkcij	12
3.2. Weierstrassova funkcija $\wp$	13
4. Riemannove ploskve	13
4.1. Definicije in lastnosti	13
4.2. Kompleksna struktura na eliptični krivulji	13
4.3. Kompleksna struktura na torusu	14
5. Izomorfizem $\mathbb{C}/\Lambda \rightarrow E(\mathbb{C})$ in njegove posledice	14
Slovar strokovnih izrazov	15
Literatura	15

Kompleksni torusi in eliptične krivulje

POVZETEK

Complex tori and elliptic curves

ABSTRACT

Math. Subj. Class. (2020):

Ključne besede:

Keywords:

1. UVOD

Matematike pogosto zanimajo rešitve različnih enačb. Obstoj rešitev, kakšne lastnosti imajo in kako se obnašajo pod različnimi transformacijami. Osrednja tema moje naloge bo preučiti in ustvariti geometrijsko predstavo množice ničel kompleksnega polinoma tretje stopnje posebne oblike. To množico ničel si lahko predstavljamo kot realno ploskev in ji pravimo eliptična krivulja. Zgodovinsko je eliptična krivulja množica ničel enačbe

$$y^2 = x^3 + ax + b.$$

V tem delu pa se bomo ukvarjali z nekoliko prilagojeno – projektivno – obliko te enačbe. Množicam ničel polinomov več spremenljivk pravimo *algebraične krivulje* in z njimi bomo začeli v poglavju 2.

Pri iskanju rešitev polinomskih enačb se razmeroma hitro porodi vprašanje, iz katerega ambientnega prostora sploh sprejemamo veljavne rešitve. Spomnimo se fundamentalnega izreka algebre, ki pravi, da ima vsak nekonstanten polinom s kompleksnimi koeficienti ničlo v polju kompleksnih števil, med tem ko brez težav poiščemo realne polinome, ki realnih ničel nimajo. Podobno situacijo imamo tukaj. Eliptične krivulje se namreč da študirati nad mnogo različnimi polji. Nad končnimi polji igrajo eliptične krivulje pomembno vlogo v kriptografiji, nad racionalnimi števili v algebraični teoriji števil, mi pa jih bomo v tem delu gledali nad poljem kompleksnih števil.

V primeru obravnave nad poljem kompleksnih števil eliptične krivulje naravno pridobijo dodatno kompleksno strukturo in na ta način postanejo t. i. *Riemannove ploskve*. Ta struktura nam omogoča analizo holomorfnih funkcij na prostorih, ki niso nujno domene v kompleksni ravnini in jo bomo bolj podrobno preiskali v poglavju 4. V nadaljevanju bomo videli, da tudi torus premore strukturo Riemannove ploskve in ga bomo skupaj s to strukturo imenovali kompleksni torus. Izkaže se, da je kompleksni torus najbolj smiselna domena dvojno periodičnih oz. eliptičnih funkcij. Lastnosti in obnašanje eliptičnih funkcij si bomo ogledali v poglavju 3, ključno vlogo pa bo igrala prav posebna Weierstrassova eliptična funkcija $\wp$. Ta nam bo nazadnje v poglavju 5 omogočila konstrukcijo preslikave, ki bo pokazala, da sta kompleksni torus in eliptična krivulja v nekem smislu enaka matematična objekta.

Vredno je še opomniti, da eliptične krivulje in področja, v katerih se uporabljajo, nimajo več vsebinsko praktično nič opravka z elipsami. Izkazalo se je, da so inverzi funkcij, s katerimi računamo dolžine lokov elips, dvojno periodični oz. eliptični, če jih gledamo kot funkcije kompleksne spremenljivke. Te dvojno periodične funkcije pa so tesno povezane z enačbo, ki ji zadoščajo eliptične krivulje in se bomo k njim vrnili v poglavju 3.

2. ALGEBRAIČNE KRIVULJE

Algebraične krivulje so množice ničel polinomov nad različnimi polji. V tem poglavju bomo začeli z afinimi algebraičnimi krivuljami, ki jih v nadaljevanju sicer ne bomo direktno potrebovali, bodo pa igrale pomembno vlogo pri razumevanju projektivnih algebraičnih krivulj, ki jih bomo vpeljali takoj za tem. Zaradi namenov tega dela, algebraičnih krivulj ne bomo obravnavali nad povsem splošnimi polji, pač pa se bomo omejili na polje kompleksnih števil, ki ga bomo označevali s $\mathbb{C}$. V smislu enodimenzionalnega kompleksnega prostora bomo množici kompleksnih števil pravili tudi kompleksna premica.

2.1. Afine algebraične krivulje. Naj $\mathbb{C}[x_1, \dots, x_n]$ označuje kolobar polinomov n spremenljivk s kompleksnimi koeficienti. Množica ničel poljubnega polinoma $f \in \mathbb{C}[x_1, \dots, x_n]$ je

$$V(f) = \{p \in \mathbb{C}^n \mid f(p) = 0\} \subseteq \mathbb{C}^n.$$

Definicija 2.1. Množica $C \subseteq \mathbb{C}^2$ je *afina algebraična krivulja*, če obstaja tak polinom $f \in \mathbb{C}[x, y]$ stopnje vsaj 1, da je

$$C = V(f).$$

Afine algebraične krivulje si lahko predstavljamo, kot nekaj podobnega ploskvam v prostoru $\mathbb{R}^4$, če naredimo identifikacijo $\mathbb{C} \equiv \mathbb{R}^2$. Dve kompleksni spremenljivki polinoma lahko zamenjamo s štirimi realnimi, prav tako pa tedaj tudi polinomska enačba $f(x, y) = 0$ razpade na dve realni. To sta

$$\Re f(x_1 + ix_2, y_1 + iy_2) = 0 \quad \text{in} \quad \Im f(x_1 + ix_2, y_1 + iy_2) = 0,$$

kjer so $x_1, x_2, y_1, y_2 \in \mathbb{R}$ realne spremenljivke. Pogoji, ki jim zadoščajo točke na afini algebraični krivulji $C \subseteq \mathbb{R}^4$, so zelo podobni tistim, ki definirajo gladke podmnogoterosti z glavno razliko, da gradienti teh definicijskih funkcij niso nujno (realno) linearno neodvisni. To bi bilo na C razvidno kot samopresečišča ali osti, ki pa jih podmnogoterosti seveda nimajo.

V ta namen bi radi definirali singularne točke na afini algebraični krivulji $C = V(f)$ kot rešitve sistema enačb

$$f_x(x_0, y_0) = 0, \quad f_y(x_0, y_0) = 0, \quad f(x_0, y_0) = 0.$$

Toda ta definicija zaenkrat ni dobra, saj polinom $f \in \mathbb{C}[x, y]$ ni enolično določen s krivuljo C . Zato uvedemo pojem minimalnega polinoma krivulje C .

Definicija 2.2. Naj bo C afina algebraična krivulja. *Minimalni polinom* krivulje C je polinom $f \in \mathbb{C}[x, y]$ najmanjše stopnje, za katerega velja $V(f) = C$.

Opomba 2.3. Če je f minimalni polinom krivulje C , je to tudi αf za $\alpha \in \mathbb{C}^\times$, saj je $V(f) = V(\alpha f)$. Minimalni polinomi afine algebraične krivulje se tako lahko razlikujejo za neničelno konstanto.

S pomočjo minimalnega polinoma krivulje, lahko sedaj definiramo singularne in regularne točke na njej.

Definicija 2.4. Naj bo C afina algebraična krivulja in $f \in \mathbb{C}[x, y]$ njen minimalni polinom. Točka $(x_0, y_0) \in C$ je *regularna*, če velja

$$\frac{\partial f}{\partial x}(x_0, y_0) \neq 0 \quad \text{ali} \quad \frac{\partial f}{\partial y}(x_0, y_0) \neq 0,$$

in *singularna* sicer. Pravimo, da je afina algebraična krivulja *singularna*, če vsebuje kakšno singularno točko, in je *nesingularna* sicer.

Primer 2.5. Naj bo $f(x, y) = x^2 + y^2 - 1$ in $g(x, y) = (x^2 + y^2 - 1)^2$. Jasno je $V(f) = V(g)$, kar pomeni, da f in g določata isto algebraično krivuljo – kompleksno enotsko sfero $S(\mathbb{C}^2)$. Toda sistem

$$(1) \quad f_x(x, y) = 2x = 0, \quad f_y(x, y) = 2y = 0, \quad f(x, y) = 0$$

nima nobene rešitve, sistem

$$(2) \quad \begin{aligned} g_x(x, y) &= 4x(x^2 + y^2 - 1) = 0, \\ g_y(x, y) &= 4y(x^2 + y^2 - 1) = 0, \\ g(x, y) &= 0 \end{aligned}$$

pa jih ima veliko. Namreč vsaka rešitev enačbe $f(x, y) = x^2 + y^2 - 1 = 0$ reši sistem 2 od koder bi lahko napačno sklepali, da je vsaka točka krivulje $S(\mathbb{C}^2)$ singularna. Minimalni polinom opazovane krivulje je f in iz sistema 1 vidimo, da singularnih točk nimamo, torej je krivulja nesingularna.

Definicija 2.4 nam omogoči formulirati prvo opazko.

Trditev 2.6. Vsaka nesingularna afina algebraična krivulja $C \subseteq \mathbb{C}^2$ je z identifikacijo $\mathbb{C}^2 \equiv \mathbb{R}^4$ gladka 2-podmnogoterost oz. ploskev.

Dokaz. Najprej se spomnimo definicije podmnogoterosti. Neprazna podmnožica $X \subseteq \mathbb{R}^{n+k}$ je n -podmnogoterost razreda gladkosti $\mathcal{C}^r$, za $r \in \{0, 1, \dots, \infty, \omega\}$, če za vsako točko $x_0 \in X$ obstaja okolica $U \subseteq \mathbb{R}^{n+k}$ točke x_0 in t. i. definicijska funkcija $F : U \subseteq \mathbb{R}^{n+k} \rightarrow \mathbb{R}^k$ razreda $\mathcal{C}^r$ na U , da velja

- (1) $X \cap U = F^{-1}(\{0\}) = \{x \in U \mid F(x) = 0\}$ in
- (2) Jacobijeva matrika definicijske funkcije F ima poln rang povsod na $X \cap U$, t. j. rang $JF(x) = k$ za vsak $x \in X \cap U$.

Številu n pravimo *dimenzija* podmnogoterosti X , številu k pa *kodimenzija*.

Sedaj pogledajmo, da je pri nesingularnih afinih krivuljah tej definiciji zadoščeno. Definicijsko funkcijo imamo tokrat podano kar globalno na celotnem $\mathbb{R}^4$. Njeno vlogo igra minimalni polinom $f \in \mathbb{C}[x, y]$, ki podaja krivuljo $C = V(f)$. Polinom f namesto kot funkcijo dveh kompleksnih spremenljivk interpretiramo kot funkcijo štirih realnih spremenljivk, njeno kodomeno, ki je $\mathbb{C}$, pa identificiramo z $\mathbb{R}^2$, tako da ločimo realni in imaginarni del funkcije $f(x_1 + ix_2, y_1 + iy_2) = u(x_1, x_2, y_1, y_2) + iv(x_1, x_2, y_1, y_2)$. Naj bo torej $g : \mathbb{R}^4 \rightarrow \mathbb{R}^2$ podana s predpisom

$$g(x_1, x_2, y_1, y_2) = (u(x_1, x_2, y_1, y_2), v(x_1, x_2, y_1, y_2)).$$

Jacobijeva matrika te preslikave je

$$Jg = \begin{pmatrix} u_{x_1} & u_{x_2} & u_{y_1} & u_{y_2} \\ v_{x_1} & v_{x_2} & v_{y_1} & v_{y_2} \end{pmatrix} = \begin{pmatrix} \underbrace{u_{x_1} \quad -v_{x_1}}_{\frac{\partial f}{\partial x}} & \underbrace{u_{y_1} \quad -v_{y_1}}_{\frac{\partial f}{\partial y}} \end{pmatrix},$$

kjer smo v drugi enakosti po 2×2 blokih upoštevali Cauchy-Riemannov sistem enačb, saj imamo opravka s polinomi, ki so kot funkcije holomorfni v obeh svojih kompleksnih spremenljivkah. Izračun

$$\frac{\partial f}{\partial x} = \frac{1}{2} \left(\frac{\partial f}{\partial x_1} - i \frac{\partial f}{\partial x_2} \right) = \frac{1}{2} (u_{x_1} + iv_{x_1} - iu_{x_2} + v_{x_2}) = u_{x_1} + iv_{x_1}$$

(analogno dobimo za odvod po y) in predpostavka o nesingularnosti krivulje nam zagotovita, da je v vsaki točki na C vsaj eden od $u_{x_1}, v_{x_1}, u_{x_2}, v_{x_2}$ neničelni. To pa že zadošča za polnost ranga Jacobijeve matrike Jg v dani točki, saj sta leva in desna 2×2 bloka alternativna predstavitev kompleksnih števil kot matrična algebra znotraj realnih 2×2 matrik $M_2(\mathbb{R})$.

□

Ta trditev pove, katere od afinih algebraičnih krivulj ne le lokalno v okolici regularnih točk izgledajo kot ploskve, temveč tudi so zares ploskve.

Na tem mestu se pojavi manjša nejasnost, zakaj afine algebraične krivulje poimenujemo ravno *krivulje*. V kontekstu realnih podmnogoterosti se sprva to poimenovanje res zdi malce neusklajeno, toda v okviru kompleksnih dimenzij ta terminologija postane smiselna. Če v definiciji podmnogoterosti namreč zgolj zamenjamo polje realnih števil s $\mathbb{C}$, se povedano bistveno ne spremeni. Še vedno ohranimo dejstvo, da število “linearno neodvisnih” enačb ustreza kodimenziji podmnogoterosti in analogno tudi dimenzija podmnogoterosti ustreza razliki (kompleksne) dimenzije ambientnega prostora in kodimenzije. V tem smislu so potem ti objekti, ki jih realno vidimo kot ploskve, zares tudi kompleksne 1-podmnogoterosti oziroma krivulje.

2.2. Projektivne algebraične krivulje. V tem razdelku bomo algebraične krivulje obravnavali še v projektivnem smislu. Definirali bomo kompleksno projektivno ravnino in krivulje na njej. Vpeljavo projektivne ravnine opravičujemo z mnogimi lepimi lastnostmi v povezavi s presečišči krivulj v njej, pa tudi z raznimi bolj topološkimi razlogi, kot so na primer kompaktnost algebraičnih krivulj.

Najprej bomo obravnavali kompleksno projektivno ravnino in njene lastnosti.

Definicija 2.7. *Kompleksen projektivni prostor* dimenzije n je

$$P^n(\mathbb{C}) = (\mathbb{C}^{n+1} \setminus \{0\}) / \langle v \sim \lambda v; \lambda \in \mathbb{C}^\times \rangle.$$

Tukaj $\mathbb{C}^\times$ označuje multiplikativno grupo kompleksnih števil oz. $\mathbb{C} \setminus \{0\}$. Pri tem bomo $P^2(\mathbb{C})$ – kot projektiven prostor dimenzije 2 – imenovali *kompleksna projektivna ravnina*. Pridevnik kompleksna bomo v nadaljevanju pogosto izpustili.

Primer 2.8. Kompleksen projektiven prostor dimenzije 1 smo že srečali. To je *Riemannova sfera* $\widehat{\mathbb{C}} = P^1(\mathbb{C})$. Včasih jo bomo poimenovali tudi (kompleksna) projektivna premica. Riemannova sfera ima sicer še nekoliko več strukture, ki smo jo zaenkrat pri projektivnih prostorih izpustili, a se bomo k temu vrnili v poglavju o Riemannovih ploskvah 4.

Projektivni prostor si lahko predstavljamo kot množico vseh enodimenzionalnih vektorskih podprostorov v $\mathbb{C}^{n+1}$. Ti so v našem primeru vse kompleksne premice, ki potekajo skozi izhodišče. Vse točke na posamezni kompleksni premici brez izhodišča identificiramo, ta ekvivalenčni razred pa potem tvori eno samo točko projektivnega prostora. Vsak tak ekvivalenčni razred oz. točko v projektivnem prostoru predstavimo s t.i. homogenimi koordinatami. Poljuben $x = (x_0, \dots, x_n) \in \mathbb{C}^{n+1} \setminus \{0\}$ je predstavnik ekvivalenčnega razreda $[x]_\sim \in P^n(\mathbb{C})$ kar v homogenih koordinatah zapišemo z

$$[x]_\sim = [x_0 : \dots : x_n]$$

in zanje velja

$$[x_0 : \dots : x_n] = [\lambda x_0 : \dots : \lambda x_n]$$

za poljuben $\lambda \in \mathbb{C}^\times$.

Komentar. Projektivne prostore lahko ekvivalentno definiramo tudi kot prostore orbit (desnega) delovanja krožnice $S^1 \subseteq \mathbb{C}$ s skalarnim množenjem na kompleksni enotski sferi

$$S(\mathbb{C}^{n+1}) = \{v \in \mathbb{C}^{n+1} \mid \|v\| = 1\}.$$

Tedaj je

$$P^n(\mathbb{C}) = S(\mathbb{C}^{n+1})/S^1.$$

Ker je kompleksna enotska sfera $S(\mathbb{C}^{n+1})$ kompakten 2-števen Hausdorffov prostor, je zaradi delovanja kompaktne krožnice S^1 , tudi projektiven prostor $P^n(\mathbb{C})$ kompakten 2-števen in Hausdorffov. Podrobnosti o tem lahko bralec najde v [1, Zgled 3.43. (2)].

Za definicijo projektivnih algebraičnih krivulj potrebujemo polinome, ki so usklajeni s homogenostjo koordinat na $P^2(\mathbb{C})$. To so t. i. *homogeni polinomi*. Polinom $F \in \mathbb{C}[x, y, z]$ stopnje $d = \deg F$ je *homogen*, če so vsi njegovi monomi stopnje d oz. ekvivalentno, če za vsak $\lambda \in \mathbb{C}^\times$ in vsak $(x, y, z) \in \mathbb{C}^3$ velja

$$F(\lambda x, \lambda y, \lambda z) = \lambda^d F(x, y, z).$$

Od tod opazimo tudi, da so homogeni polinomi dobro definirani kot funkcije na projektivni ravnini, saj je njihova vrednost zares odvisna od projektivne točke – celotnega ekvivalentečnega razreda in ne le zgolj od izbranega predstavnika.

Zdaj lahko definiramo projektivne algebraične krivulje. Definicija se pričakovano ne bo drastično razlikovala od definicije afinih algebraičnih krivulj.

Definicija 2.9. Množica $C \subseteq P^2(\mathbb{C})$ je *projektivna algebraična krivulja*, če obstaja tak nekonstanten homogen polinom $F \in \mathbb{C}[x, y, z]$, da je

$$C = V(F).$$

Podobno kot v afinem primeru, želimo tudi tukaj govoriti o singularnih točkah na projektivnih krivuljah. Naj bo od tod dalje $F \in \mathbb{C}[x, y, z]$ homogeni polinom najnižje stopnje, da velja $V(F) = C$.

Definicija 2.10. Naj bo $C = V(F) \subseteq P^2(\mathbb{C})$ projektivna algebraična krivulja. Točka $[x_0 : y_0 : z_0] \in C$ je *singularna*, če velja

$$\frac{\partial F}{\partial x}(x_0, y_0, z_0) = \frac{\partial F}{\partial y}(x_0, y_0, z_0) = \frac{\partial F}{\partial z}(x_0, y_0, z_0) = 0$$

in je *regularna* sicer. Projektivna algebraična krivulja je *singularna*, če vsebuje kakšno singularno točko, in je *nesingularna* sicer.

Najprej se prepričamo, da so vsi parcialni odvodi homogenega polinoma spet homogeni polinomi. Res, odvod poljubnega monoma po kateri koli spremenljivki, je bodisi 0 ali pa spet monom ene stopnje nižje. To nam zagotovi, da je definicija dobra.

Vidimo torej, da so singularne točke ravno rešitve sistema $F = \frac{\partial F}{\partial x} = \frac{\partial F}{\partial y} = \frac{\partial F}{\partial z} = 0$. Izkaže se, da je ena enačba tukaj odveč. To pove naslednja trditev imenovana *Eulerjeva identiteta*.

Trditev 2.11 (Eulerjeva identiteta). *Naj bo $F \in \mathbb{C}[x, y, z]$ homogen polinom stopnje n . Tedaj velja*

$$\frac{\partial F}{\partial x}(x, y, z)x + \frac{\partial F}{\partial y}(x, y, z)y + \frac{\partial F}{\partial z}(x, y, z)z = nF(x, y, z).$$

Dokaz. Ker je polinom F homogen, velja

$$F(\lambda x, \lambda y, \lambda z) = \lambda^n F(x, y, z).$$

Če to enakost odvajamo po λ , dobimo

$$\frac{\partial F}{\partial x}(\lambda x, \lambda y, \lambda z)x + \frac{\partial F}{\partial y}(\lambda x, \lambda y, \lambda z)y + \frac{\partial F}{\partial z}(\lambda x, \lambda y, \lambda z)z = n\lambda^{n-1}F(x, y, z).$$

Nazadnje vstavimo $\lambda = 1$ in trditev sledi. $\square$

Sedaj bi radi razvili način, kako malce bolj “generalno” ločiti projektivne krivulje. Razlikovanje vseh krivulj želimo reducirati zgolj na različne geometrijske karakteristike in nekaj parametrov. Projektivne krivulje bomo tako razlikovali do *projektivne ekvivalence* natančno. To nam bo v nadaljevanju omogočilo omejitev obravnave nesingularnih kubik na takšne, ki so podane s preprostejšimi polinomskimi enačbami. V ta namen najprej pogledajmo, kaj so projektivne transformacije, ki nam bodo pomagale pri tem.

Definicija 2.12. Naj bo $(a_{ij}) = A \in \text{GL}(3, \mathbb{C})$ obrnljiva kompleksna 3×3 matrika. *Projektivna transformacija* ali *projektivnost* je preslikava

$$\Phi : P^2(\mathbb{C}) \rightarrow P^2(\mathbb{C})$$

$$[x : y : z] \mapsto [a_{11}x + a_{12}y + a_{13}z : a_{21}x + a_{22}y + a_{23}z : a_{31}x + a_{32}y + a_{33}z].$$

Projektivnosti Φ je pravzaprav določena z linearno preslikavo $\mathcal{A}_\Phi : \mathbb{C}^3 \rightarrow \mathbb{C}^3$, ki predstavlja množenje z matirko A .

Opomba 2.13. (1) Analogno lahko definiramo projektivne transformacije tudi na več razsežnih projektivnih prostorih.

(2) S preslikavami te oblike na projektivni premici oz. Riemannovi sferi, smo se že srečali. Te so natanko *Möbiusove* ali *lomljene linearne preslikave*, ki tvorijo grupo automorfizmov Riemannove sfere.

$$\text{Aut}(\widehat{\mathbb{C}}) = \left\{ z \mapsto \frac{az+b}{cz+d} \mid a, b, c, d \in \mathbb{C} \text{ in } ad - bc \neq 0 \right\}.$$

Preslikavo $z \mapsto \frac{az+b}{cz+d}$ lahko namreč identificiramo s preslikavo $[x : y] \mapsto [ax + by : cx + dy]$, kjer ima vlogo točke $\infty \in \widehat{\mathbb{C}}$ projektivna točka $[0 : 1]$.

(3) Če definiramo kvocientno projekcijo $\pi : \mathbb{C}^3 \setminus \{0\} \rightarrow P^2(\mathbb{C})$, ki točki (x, y, z) priredi projektivno točko $[x : y : z]$, potem velja

$$\pi \circ \mathcal{A}_\Phi = \Phi \circ \pi.$$

Projektivne transformacije tvorijo grupo za kompozitum, ki jo označujemo s $\text{PGL}(3, \mathbb{C}) = \text{GL}(3, \mathbb{C})/\mathbb{C}^\times$, posebej je $\text{Aut}(\widehat{\mathbb{C}}) \cong \text{PGL}(2, \mathbb{C})$. Več o tem lahko bralec najde v [4, poglavje 11]. [//mogoče bi bilo fino tudi to dokazati kot trditev.](#)

Definicija 2.14. Homogena polinoma $F, G \in \mathbb{C}[x, y, z]$ sta *projektivno ekvivalentna*, če obstajata taka projektivna transformacija Φ in $\lambda \in \mathbb{C}^\times$, da velja

$$G = \lambda(F \circ \mathcal{A}_\Phi).$$

Če sta F in G minimalna polinoma projektivnih krivulj $C = V(F)$ in $C' = V(G)$, pravimo, da sta krivulji C in C' *projektivno ekvivalentni*, kadar sta njuna minimalna polinoma projektivno ekvivalentna, tedaj označimo $C \cong C'$.

Projektivno ekvivalenco dveh krivulj lahko interpretiramo kot prehajanje med njunima minimalnima polinomoma z uvedbo novih spremenljivk.

Primer 2.15. // demonstriram projektivno ekvivalenco

Trditev 2.16. *Projektivna ekvivalenca je ekvivalenčna relacija na množici vseh projektivnih algebraičnih krivulj.*

Dokaz. Naj bodo $C, C', C'' \subseteq P^2(\mathbb{C})$ projektivne algebraične krivulje in $F, G, H \in \mathbb{C}[x, y, z]$ njihovi minimalni polinomi.

Relacija je refleksivna. Za projektivnost vzamemo $\Phi = \text{id}_{P^2(\mathbb{C})}$ in konstanto $\lambda = 1$.

Denimo, da velja $C \cong C'$, torej je $G = \lambda(F \circ \mathcal{A}_\Phi)$ za neko projektivnost $\Phi \in \text{PGL}(3, \mathbb{C})$ in $\lambda \in \mathbb{C}^\times$. Tedaj velja $F = \frac{1}{\lambda}(G \circ \mathcal{A}_\Phi^{-1})$. Ker je $\mathcal{A}_\Phi^{-1} = \mathcal{A}_{\Phi^{-1}}$, velja tudi $C' \cong C$ zato je relacija simetrična.

Denimo, da sta projektivno ekvivalentni C in C' ter C' in C'' . Tedaj imamo $G = \lambda(F \circ \mathcal{A}_\Phi)$ in $H = \mu(G \circ \mathcal{A}_\Psi)$. Od tod vidimo, da je $H = \mu\lambda(G \circ \mathcal{A}_\Phi \circ \mathcal{A}_\Psi)$. Tako iz $\mathcal{A}_\Phi \circ \mathcal{A}_\Psi = \mathcal{A}_{\Phi \circ \Psi}$ sledi $C \cong C''$, torej je projektivna ekvivalenca tudi tranzitivna. $\square$

Posebej bo za nas pomembno, da je projektivna ekvivalenca ekvivalenčna relacija na množici nesingularnih kubik, kot bomo videli v nadaljevanju.

Trditev 2.17. *Naj bosta $C, C' \subseteq P^2(\mathbb{C})$ projektivno ekvivalentni krivulji. Tedaj je C singularna natanko tedaj, ko je C' singularna.*

Dokaz. Če sta F in G minimalna polinoma krivulj C oz. C' , zaradi projektivne ekvivalence obstajata projektivnost Φ in $\lambda \in \mathbb{C}^\times$, da je

$$(3) \quad G = \lambda(F \circ \mathcal{A}_\Phi).$$

Če je C nesingularna, je $(F_x, F_y, F_z) \neq 0$ povsod na $\mathbb{C}^3$, torej z odvajanjem zveze 3 v točki (x, y, z) in upoštevanjem Leibnitzovega pravila za odvajanje produkta dobimo

$$(G_x, G_y, G_z)_{(x,y,z)} = \lambda(F_x, F_y, F_z)_{\mathcal{A}_\Phi(x,y,z)} \cdot A,$$

produkt vrstice in matrike A , ki je konstantna Jacobijeva matrika linearne preslikave $\mathcal{A}_\Phi$. Vrstica $(F_x, F_y, F_z)_{\mathcal{A}_\Phi(x,y,z)}$ je po predpostavki neničelna, matrika A pa obrnljiva, zato je njun produkt spet neničelna vrstica, torej je $(G_x, G_y, G_z)_{(x,y,z)} \neq 0$. $\square$

Z drugimi besedami ta trditev pove, da projektivna ekvivalenca ohranja singularnost oziroma nesingularnost krivulj. Izkaže se, da ohranja tudi mnoge druge pomembne geometrijske karakteristike, kot so tangente, prevoji, presečne večkratnosti, redi točk ipd., toda v tem delu o njih ne bomo podrobneje govorili. O tem lahko bralec več izve v [4].

2.3. Nesingularne kubike. Začnimo z definicijo projektivne kubike.

Definicija 2.18. *Projektivna kubika je projektivna algebraična krivulja v $P^2(\mathbb{C})$, katere minimalni polinom je tretje stopnje. V splošnem je podana z enačbo*

$$C : \quad ax^3 + by^3 + cz^3 + dx^2y + exy^2 + fx^2z + gy^2z + hxyz + ixz^2 + jyz^2 = 0$$

Pri predmetu Algebraične krivulje smo spoznali popolno klasifikacijo projektivnih kubik do projektivne ekvivalence natančno. Najprej jih delimo na nesingularne in singularne, te pa dalje na nerazcepne in razcepne. Podrobneje se v to klasifikacijo ne bomo spuščali, bralec pa si lahko več o tem prebere v [4, poglavje 15]. Za nas bodo posebej zanimive nesingularne projektivne kubike, saj bomo te lahko preko projektivnosti zapisali v lepšo obliko, ki jo bo lažje analizirati. Tej klasični obliki pravimo *Weierstrassova normalna forma* in v njej se enačba kubike glasi

$$y^2z = x^3 + \alpha xz^2 + \beta z^3.$$

Izkaže se, da ni vsaka kubika te oblike vedno tudi nesingularna. Za koeficienta $\alpha, \beta \in \mathbb{C}$ mora veljati posebna zveza, kar pove naslednja trditev.

Trditev 2.19. Projekтивna kubika $C \subseteq P^2(\mathbb{C})$ podana v Weierstrassovi normalni formi

$$C : y^2z = x^3 + \alpha xz^2 + \beta z^3.$$

je nesingularna natanko tedaj, ko velja $4\alpha^3 + 27\beta^2 \neq 0$.

Opomba 2.20. Vrednosti $4\alpha^3 + 27\beta^2$ (včasih tudi njeni nasprotni vrednosti) pravimo *diskriminanta* Weierstrassove kubike in jo običajno označimo z Δ . Ta vpeljava je usklajena z diskriminanto kubičnega polinoma $f(x) = x^3 + \alpha x + \beta$, ki pove ali ima f kakšno večkratno ničlo. To se zgodi natanko takrat, ko je njegova diskriminanta enaka 0.

Dokaz. računamo... □

Naslednja rezultat, ki ga bomo samo navedli brez dokaza, saj zanj potrebujemo pojme, katerih v nadaljevanju ne bomo obravnavali, zagotavlja, da se brez škode za splošnost – pri obravnavi nesingularnih kubik – omejimo samo na tiste v Weierstrassovi normalni formi.

Trditev 2.21. Vsaka nesingularna projekтивna kubika je projekтивно ekvivalentna neki nesingularni Weierstrassovi kubiki podani z enačbo

$$C : y^2z = x^3 + \alpha xz^2 + \beta z^3,$$

kjer je ob tem vrednost

Definicija 2.22. Nesingularna projekтивna kubika $E(\mathbb{C})$ ali samo E podana z enačbo v Weierstrassovi obliki

$$E : y^2z = x^3 + \alpha xz^2 + \beta z^3,$$

skupaj s t. i. izhodiščem $O \in E$ na njej se imenuje *eliptična krivulja* nad poljem $\mathbb{C}$.

Opomba 2.23. (1) Zaradi kompletnosti smo v definicijo eliptične krivulje vključili še izbiro izhodišča, ki igra vlogo identitete, ko eliptično krivuljo opremimo z grupno strukturo. Za lažje računanje se za izhodišče izbere enega od devetih prevojev, ki je najpogostejše kar točka v neskončnosti $[0 : 1 : 0]$.
 (2) Morda nepotrebno smo tukaj poudarjali, da je naša eliptična krivulja definirana nad poljem kompleksnih števil. V splošnem se eliptične krivulje obravnavajo nad poljubnim poljem, kjer pride do izraza njegova karakteristika, ali je algebrailčno zaprto ipd. V našem primeru nad $\mathbb{C}$ takšnih skrbi ne bomo imeli.

3. ELIPTIČNE FUNKCIJE

3.1. Lastnosti eliptičnih funkcij.

3.2. Weierstrassova funkcija $\wp$.

4. RIEMANNOVE PLOSKVE

4.1. Definicije in lastnosti.

4.2. Kompleksna struktura na eliptični krivulji.

4.3. Kompleksna struktura na torusu.

5. IZOMORFIZEM $\mathbb{C}/\Lambda \rightarrow E(\mathbb{C})$ IN NJEGOVE POSLEDICE

SLOVAR STROKOVNIH IZRAZOV

LITERATURA

- [1] J. Mrčun, *Topologija*, Izbrana poglavja iz matematike in računalništva **44**, DMFA–založništvo, Ljubljana, 2008.
- [2] S. Lang, *Elliptic functions*, Graduate Texts in Mathematics **112**, Springer-Verlag, New York, 1973.
- [3] P. Stevenhagen, *Complex elliptic curves*, verzija 1. 10. 2013, [ogled 9. 2. 2021], dostopno na <http://www.julianlyczak.nl/teaching/EC2015-files/ec.pdf>.
- [4] C. G. Gibson, *Elementary geometry of algebraic curves: An undergraduate introduction*, Cambridge University Press, Cambridge, 1998.